

Sygn. akt I PK 174/14

POSTANOWIENIE

Dnia 2 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z powództwa T. F.
przeciwko O. Spółce z o.o. w K.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 2 grudnia 2014 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w K.
z dnia 23 stycznia 2014 r., sygn. akt VII Pa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od strony powodowej na rzecz strony pozwanej 900 zł
(dziewięćset) tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powód wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w K. z 23 stycznia 2014 r. Zarzucono naruszenie; 1) art. 151¹ § 1 pkt 2 k.p. i art. 151¹ § 2 k.p., 2) art. 77⁵ § 1 k.p., 3) art. 80 k.p., 4) art. 55 § 1¹ k.p., 5) art. 94³ § 1 k.p., 6) art. 18^{3b} § 1 k.p., 7) art. 47 § 2 pkt 1 lit. c k.p.c., 8) art. 227 k.p.c.

Skarga ma być oczywiście uzasadniona. Ponadto powołano się na nieważność postępowania przed sądem I instancji w związku z sprzecznością z prawem składu sądu orzekającego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie (postanowienie SN z 16 maja 2008 r., I UK 16/08, LexPolonica nr 3058328). Ma to ma umożliwić wybór jedynie takich spraw, które powinny zostać rozpoznane przez organ najwyższego szczebla sądownictwa ze względu na interes publiczny (postanowienie SN z 29 stycznia 2011 r., I UK 295/10, niepubl.). Podstawowym celem postępowania kasacyjnego jest bowiem ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji (postanowienie SN z 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147).

Stosownie do art. 398¹³ § 1 i 2 k.p.c. Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw i jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia.

W kontekście zarzutów podniesionych w skardze, warto przytoczyć odpowiednie fragmenty uzasadnienia zaskarżonego wyroku.

W pierwszej kolejności wyraźnie podkreślono, że „brak jest podstaw do ustalenia, że to powód doprowadził do ostatecznego zawarcia i zrealizowania umowy z P. SA, i że nabył prawo do prowizji, o jakiej mowa w jego umowie o pracę Dlatego bezprzedmiotowe było odnoszenie się do zarzutu kwestionującego ustalenia Sądu na temat wartości tego kontraktu spółki”.

W kwestii godzin nadliczbowych podniesiono, że „Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił, że związane z pracą podróże powoda były typowymi podróżami służbowymi, a potwierdza to sam apelujący, twierdząc, że powód każdorazowo wykonywał taką podróż na polecenie służbowe pracodawcy i w celu realizacji konkretnego zadania służbowego. Fakt i częstotliwość wyjazdów służbowych powoda w miesiącu, w celu realizacji zleczanych mu na bieżąco przez pracodawcę zadań poza miejscem pracy nie determinuje konieczności uznania, że wyjazdy służbowe powoda miały charakter podróży służbowych. Z twierdzeń powoda i dowodów, na jakich ustalenie oparł Sąd Rejonowy wynika, że wydawane powodowi polecenia wyjazdów do klientów wynikały z potrzeby zrealizowania konkretnego zadania służbowego

(zazwyczaj prezentacji jakiegoś produktu, z którym prowadzone były już negocjacje przez pozwaną spółkę), w konkretnym miejscu poza miejscem pracy i w konkretnym czasie i okolicznościach i że przemieszczanie się powoda do miejsca wykonania takiego zadania służbowego nie było stałym elementem zakresu zadań powoda. Z materiału zgromadzonego w aktach wynika, że powód nie był mobilnym przedstawicielem handlowym, dla którego przemieszczenie w celu znalezienia klientów i sprzedaży towarów lub usług klientom stanowiło nieodłączny element codziennej pracy rodzajowo określonej w umowie i wyznaczonego powodowi stałego zakresu obowiązków na zajmowanym stanowisku”.

W kwestii odszkodowania za rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia w trybie art. 55 § 1¹ k.p. stwierdzono z kolei, że „brak było podstaw do uwzględnienia powództwa w omawianej części, gdyż strona pozwana nie dopuściła się ciężkiego naruszenia obowiązków pracodawcy. Materiał dowodowy potwierdza ustalenie, że pozwany nie zalegał z wypłatą powodowi wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych, ponieważ nie zaistniały w wypadku powoda przesłanki do wypłaty tego składnika wynagrodzenia za pracę. Poprawna jest również ocena prawna Sądu, że miesięczny termin do złożenia oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę z opisanej przyczyny upłynąłby przed 26 lutego 2010 r., czyli przed dniem rozwiązania przez powoda umowy z powołaniem się na art. 55 § 1¹ k.p., skoro wynagrodzenie powinno być wypłacone do 10 grudnia 2009 r. oraz że w dniu złożenia wskazanego wyżej oświadczenia wynagrodzenie w formie premii (prowizji) nie było jeszcze wymagalne i stąd jej niewypłacenie nie mogło to stanowić przyczyny uzasadnionego rozwiązania przez powoda umowy o pracę”.

W kwestii rzekomego mobbingu stwierdzono natomiast, że „strona pozwana przeszukała komputer służbowy powoda oraz że w związku ze znalezionymi tam plikami i informacjami, złożyła zawiadomienie do prokuratury. Samo zawiadomienie prokuratury oraz trauma powoda i członków jego rodziny związana z czynnościami organów ścigania (a nie pracodawcy) nie stanowiły ani naruszenia obowiązków pracodawcy, ani przejawu mobbingu powoda. Nie jest również dowodem tego stanu odebranie powodowi służbowego samochodu i komputera oraz będące tego

konsekwencją zwolnienie powoda z obowiązku świadczenia pracy przy zachowaniu prawa do wynagrodzenia”.

Wobec powyższego nie sposób uznać, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wynika konieczność nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty na poparcie tego twierdzenia. Skarżący winien w wywodzie prawnym wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającą na jego oczywistości (postanowienie SN z 25 lutego 2008 r., I UK 336/07, LEX nr 846126). Pojęcie „oczywistości” mieści się w sferze obiektywnej i łączy się z powinnością wykazania, że podniesione zarzuty naruszenia wskazanych przepisów są zasadne *prima facie*, bez dokonywania głębszej analizy tekstu tych przepisów i bez doszukiwania się ich znaczenia (niepublikowane postanowienia SN z 24 kwietnia 2007 r., I CSK 100/07 i z 2 sierpnia 2007 r., III UK 45/07 oraz z 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109).

Nie ma potrzeby merytorycznego rozpoznania zarzutu naruszenia art. 47 § 2 pkt 1 lit. c k.p.c. W postępowaniu kasacyjnym zarzut nieważności może dotyczyć bezpośrednio tylko postępowania przed sądem drugiej instancji. Wyłączone jest natomiast w tym postępowaniu bezpośrednie badanie naruszenia przepisów postępowania przez sąd pierwszej instancji, w tym prowadzących do nieważności postępowania. Kwestia ta może podlegać badaniu i rozpoznaniu przez Sąd Najwyższy jedynie pośrednio, poprzez przytoczenie przez skarżącego w ramach drugiej podstawy z art. 398³ § 1 k.p.c. zarzutu naruszenia przez sąd odwoławczy art. 378 § 1 lub art. 386 § 2 k.p.c., które to uchybienie doprowadziło do usankcjonowania postępowania pierwszoinstancyjnego, dotkniętego nieważnością z uwagi na obrazę przez sąd pierwszej instancji określonych przepisów prawa procesowego. Tak określony zarzut wymaga zatem wyartykułowania w ramach drugiej podstawy kasacyjnej przepisu naruszonego przez sąd odwoławczy, obok wymienienia przepisów naruszonych przez sąd pierwszej instancji. Ponadto uchybienie sądu drugiej instancji, polegające na niewzięciu pod rozwagę - z urzędu

lub w ramach zarzutu apelacyjnego - nieważności postępowania przed sądem pierwszej instancji, stanowi usprawiedliwioną podstawę kasacyjną z art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. tylko wtedy, gdy mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, a wykazanie tej okoliczności obciąża skarżącego (postanowienie SN z 15 maja 2014 r., IV CSK 494/13, LEX nr 1486678).

Z tych względów orzeczono jak w sentencji.